

Helgonförklaringen närmar sig

SÖNDAG DEN femte juni helgonförklaras den svenskfödda nunnan Elisabeth Hesselblad officiellt och blir då Sveriges andra helgon.

Senast Sverige fick ett helgon var för 625 år sedan då Heliga Birgitta kanoniserades.

Den högtidliga ceremonin sker på Petersplatsen i Rom, som brukligt utomhus i Vatikanens hjärta, med stora skaror av människor närvarande.

Stockholms katolska stift planerar en stiftsvallfärd i samband med högtidligheterna som också kommer att omfatta tacksägelsegudstjänst och andra arrangemang.

– Det kommer lite närmare, blir inte så främmande och långt borta för många när det handlar om någon som har vuxit upp i Sverige, sa biskop Anders Arborelius till TT, när det stod klart att Elisabeth Hesselblad skulle bli helgonförklarad och menar att händelsen kan föra katolicismen närmare svenskarna.

Maria Elisabeth Hesselblad.

1902 konverterade hon till katolicismen och året därpå flyttade hon till Rom. 1911 grundade hon Birgittinorden, SS Salvatoris S. Brigidæ, Vår Frälsares Orden, som också kallas Birgittasystrarna från Rom. Orden blev en modern gren på den klosterrörelse som heliga Birgitta lade grunden till på 1300-talet. I dag finns den representerad i 19 länder, däribland Sverige med kloster i Djursholm och Falun.

Maria Elisabeth Hesselblad föddes i Fåglavik den 4 juni 1870. Som 18-åring emigrerade hon till USA och utbildade sig till sjuksköterska.

1902 konverterade hon till katolicismen och året därpå flyttade hon till Rom. 1911 grundade hon Birgittinorden, SS Salvatoris S. Brigidæ, Vår Frälsares Orden, som också kallas Birgittasystrarna från Rom. Orden blev en modern gren på den klosterrörelse som heliga Birgitta lade grunden till på 1300-talet. I dag finns den representerad i 19 länder, däribland Sverige med kloster i Djursholm och Falun.

ANNA HAGNELL

Nya namn ger uppfriskande Palme-bild

bok

Framtidsarvet Svensk utrikespolitik trettio år efter Olof Palmes död. Ulf Bjereld & Ulf Carmesund (red) (Socialdemokrater för tro och solidaritet Tankesmedjan Tiden)

Ibland kan tiden mellan manusstopp och publicering bli riktigt besvärlig för ett bokprojekt. Så är tyvärr fallet för den debattbok om svensk utrikespolitik som Socialdemokrater för tro och solidaritet givit ut vid 30-årsminnet av Olof Palmes död.

Boken har ett 15-tal medverkande och blandar etablerade namn med en uppfriskande yngre generation. Lena Hjelm-Wallén skriver balanserat som en utrikesminister, Pierre Schori mer agitatoriskt som en gammal internationell sekreterare och Thomas Hammarberg klokt som alltid om mänskliga rättigheter. Roligare är ändå att läsa Lawen Redar om barnpolitik, Somar al Naher om Syrien och Sverige och Monica Pourschahidi om hatet i politiken på Palmes tid och i dag.

Minnesbilderna av Olof Palme och parallellerna till i dag är inte alltid invänd-

Olof Palme.

eller bortvändelsen i svensk migrationspolitik i slutet av november. Alla texter verkar fastställda innan dess. Även de mest probleminriktade bidragen präglas av den kamp- och förbättringsvilja som växte fram i början av hösten 2015 som ett trots allt positivt svar på flyktingströmmar och europeisk kris.

Så ser ju inte samhällsdebatten, inte heller den socialdemokratiska, ut några månader senare. Både författarna och läsaren kan nog oroas undra hur boken skulle se ut om den skrivits just nu, vid och inte inför, minnet av februarikvällen för 30 år sedan.

ningsfria men överlag är författarna sympatiskt och insiktsfullt medvetna om svårigheter och starkt förändrade förutsättningar i svensk utrikespolitik jämfört med Olof Palmes tid.

Svårare att hantera än 30-årspektivet är då tremånaders om-

eller bortvändelsen i svensk migrationspolitik i slutet av november. Alla texter verkar fastställda innan dess. Även de mest probleminriktade bidragen präglas av den kamp- och förbättringsvilja som växte fram i början av hösten 2015 som ett trots allt positivt svar på flyktingströmmar och europeisk kris.

Så ser ju inte samhällsdebatten, inte heller den socialdemokratiska, ut några månader senare. Både författarna och läsaren kan nog oroas undra hur boken skulle se ut om den skrivits just nu, vid och inte inför, minnet av februarikvällen för 30 år sedan.

ANDERS MELLBOURN

Neurokirurgens himmelska resa

bok

Vägvisaren till himlen Eben Alexander och Ptolemy Tompkins (Månocket 2015)

FÖR ETT par år sedan väckte den amerikanske neurokirurgen Eben Alexander stor uppmärksamhet med sin bok *Till himlen och tillbaka* (se Sändaren 6/2014). Som läkare och hjärnforskare hade han tidigare varit skeptisk till människors berättelser om nära-döden-upplevelser – ända tills han själv fick en sådan erfarenhet.

Boken fick till följd att läsare hörde av sig och berättade om sina egna upplevelser. Med utgångspunkt från dessa har Alexander skrivit en fortsättning – *Vägvisaren till himlen*, som nu finns i prisvärd pocketupplaga.

Eben Alexander är i dag övertygad om att det finns en Gud och ett liv efter detta. Däremot ser han inte Jesus som den enda vägen dit. Han är inte heller främmande för tanken på reinkarnation (återfödelse). Den nya boken är ett värdefullt komplement till den tidigare.

INGEMAR ANDERSSON

Påskens händelser enligt islam

I väntan på den amerikanska Jesusfilmen *Risen* som hade premiär i USA i slutet av januari, skickar jag i dag med ett filmtips från några iranska och afghanska vänner som konverterat från islam till kristen tro. Under den alphakurs vi nyligen genomförde på persiska uppmanade de oss som vill förstå islams syn på Jesus att se den iranska filmen *The Messiah* (du finner den med engelsk text på youtube om du söker på "The Messiah – Jesus (Isa)"). Filmen som hade premiär 2007 har dubbats till flera språk bygger på en blandning av koranen, muslimska traditioner, Bibeln och evangeliet enligt Barnabas.

I filmen får vi bland annat veta att det är romarna som börjar sprida ryktet om att Jesus är Gud eller Guds son för att skapa kaos i Jerusalem. Till slut letar man upp Jesus och frågar vad han själv säger. Jesus betyder då att han bara är en vanlig människa. Han talar också om den profet som ska komma efter honom. Den profetens ord kommer aldrig att gå förlorade, det ska Gud se till.

Orsakerna till att de religiösa ledarna i Jerusalem vill döda Jesus är att Jesus hävdar att profeten som ska komma är av Ismaels stam och ska heta Ahmad, medan de religiösa ledarna menar att Gud ska sända en profet som ska vara av Isaks stam.

NÄR VI kommer fram till påsken väljer regissören Nader Talebzadeh att först visa den kristna versionen av vad som händer. I den får vi se hur Jesus korsfästs, men tyvärr lyser uppståndelsen med sin frånvaro. Därefter får vi se den muslimska versionen. Eller snarare den ortodoxt sunnimuslimska. Det står nämligen i Koranen att motståndarna trodde att de dödade Jesus, men att så inte var fallet. Suran har därför öppnat för olika tolkningar om vad som egentligen hände.

Enligt ortodox sunnimuslimsk tradition upptog Gud Jesus till himlen innan hans motståndare hann korsfästa honom. Därefter förvandlade Gud Judas så att han såg ut och talade som Jesus, vilket ledde till att motståndarna korsfäste honom istället. Enligt en annan tolkning var det en av Jesu lärjungar som erbjöd sig att ta straffet i hans ställe, och enligt ytterligare en ska Jesus ha svimmat på korset för att sedan, reser ut och dö vid 120 års ålder.

På domens dag ska Jesus enligt Koranen komma tillbaka och döma oss, och då kommer alla vi som hävdar att han är Guds son dömas till helvetets eldar (Sura 43:74-81). Fast det tror inte längre våra afghanska och iranska medlemmar. De tror att Jesus är uppståndelsen och livet och att den som tror på honom ska leva med honom för evigt. De tror på en glad påsk!

”Enligt en annan tolkning /.../ ska Jesus ha svimmat på korset för att sedan, reser ut och dö vid 120 års ålder.”

Tro och teologi

Linda Alexandersson. Pastor och författare.